

Musíme zastavit myšlenky, které nás trápí, radí NAĎA KONVALINKOVÁ

NAĎA KONVALINKOVÁ přijela na festival jako patronka představení libereckého Divadla F. X. Šaldy **Semafor**. Z představení byla nadšená, a nejen při setkání s herci z ní čísel optimismus.

Jaký je váš vztah k Divadlu Semafor?

Divadlo Semafor je legenda, zažila jsem jeho představení a taky stála fronty na lístky. Myslím si, že pan Suchý je jeden z našich nejlepších současných básníků a jeho písničky stále oslovují všechny generace, ty, které byly, jsou, a doufám, že i budou. Pana Suchého je třeba připomínat a představení to učinilo skvělou formou s výbornými hereckými a pohybovými výkony. Text je skvěle napsaný, vzpomínají se v něm pánové Voskovec a Werich, kteří jsou našim dalším pokladem. Poklady tohoto druhu musíme neustále uchovávat, připomínat a mluvit o nich. A libereckému divadlu se to moc povedlo.

Jak docílit pozitivního myšlení, jako máte vy?

Základem je zastavit myšlenky, které nás trápí, protože úzkosti a strachy posíláme do vesmíru tím, jak si je v hlavě pořád přemíláme. Měli bychom se pokusit toto myšlení stopnout krátkou meditací, a když nám i přesto nějaká negativní myšlenka unikne, můžeme ji zažehnat, protože požehnání dokáže negaci vyrušit, ještě než do vesmíru doběhne. Dobré jsou také různé mantry. Doporučuji havajskou modlitbu Ho'oponopono, která znamená: Lituji. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti. Miluji tě. Když ji pronášíte dokola a dokola, zastavíte svoje negativní myšlení, strachy, úzkosti, bolesti a neuvěřitelně vám čistí karmu a všechno, co vás trápí. Můžete si ji říkat kdykoliv přes den a uvidíte, jak pomáhá.

Vy to děláte? Pomáhá to?

Ano, pomáhá to neuvěřitelně. Každý den si opakuji spoustu manter. Vstávám třeba v pět ráno a do šesti prosím za harmonii, za klid, za znovunastolení světového míru... prostě prosím. Velmi silné a účinné jsou i modlitby Otčenáš a Zdravas Maria, které většina lidí zná! AnB

Východočeské divadlo Pardubice

22. GRAND FESTIVAL SMÍCHU
22. dubna – 4. května

S
M
I
C
H
P
R
O
D
L
U
Z
U
J
E
Z
I
V
O
T

Přijďte si to užít zblízka!

VIII. **středa 4. května 2022**
FESTIVALOVÉ NOVIN(KY)

Dnes se rozdávají festivalové ceny. A kdo letos soutěžní komedie hodnotil?

Odborná porota:

Radmila Hrdinová

recenzentka a pedagožka DAMU

Karola Štěpánová

dramaturgyně Divadla v Dlouhé v Praze

Břetislav Rychlík

režisér a pedagog JAMU

Jiří Janků

dramaturg Divadla F. X. Šaldy Liberec

Studentská porota:

Sára Pospíšilová a Natálie Bulvasová

DAMU Praha (katedra teorie a kritiky)

Anna Řehůřková

DAMU Praha
(katedra výchovné dramatiky)

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzor
Kuličkářů smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Rozvojový fond
Pardubice a.s.

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

S festivalovým porotcem i autorem scénáře dnešního večera

JIŘÍ JANKŮ se kromě dramaturgie věnuje i dramatinizací a psaní scénářů. Tento rok připravil scénář dnešního **Galavečera smíchu**. Zeptali jsme se jej na pár otázek týkajících se nejen Galavečera, ale i jeho tvůrčí práce...

Vytvořil jste scénář k letošnímu Galavečeru smíchu. Co od něj mohou diváci očekávat?

Námět jsme připravovali s režisérem Petrem Svojtkou již na minulý ročník, který se nakonec bohužel neuskutečnil. Od té doby se mnohé změnilo a museli jsme začít znovu. Když jsme uvažovali, kudy do toho, napadlo nás zaměřit se na fenomén smíchu jako takového. Roz-

hodli jsme se během večera nahlížet na smích ze všech možných úhlů pohledu a ve spolupráci s Petrem Vydrou, který bude jedním z moderátorů večera, jsme pak scénář v tomto duchu doladili a sepsali. Věřím tomu, že večer bude netradiční a pro diváky zábavný.

Jak dlouho takové vytvoření scénáře trvá?

Když má člověk základní nápad, tak už to jde docela rychle, je to otázka hodin, maximálně dnů. Ale dobrat se k tomu nápadu může trvat i týdny.

Co vás na psaní scénářů nejvíce baví?

Baví mě ta konstrukční práce. Je to řemeslo jako každé jiné, musíte vědět, jak věci seskládat tak, aby fungovaly. A nejvíc mě samozřejmě baví, že je to tvůrčí práce, ve které můžete naplno zapojit fantazii a představivost.

Kromě psaní scénářů a dramaturgie se věnujete i dramatinizací. Ve Východočeském divadle jste například spoluvytvářel dramatinizaci Žitkovských bohyní. Co je na dramatinizacích nejdůležitější?

Dramatinizace je velmi specifická disciplína. K dramatinizovanému dílu se musí přistupovat s úctou, ale ne zase až moc pietně. Jde o to, abyste ve výsledku co nejvěrněji vystihli ducha předlohy, což ovšem v žádném případě neznamená doslovně přepisovat repliky. Divadlo má své zákonitosti, umožňuje určitou zkratku, máte k dispozici herce, scénu, světla, zvuk, kostýmy, na druhou stranu musíte vměstnat pětisetstránkové dílo do dvou až tří hodin. Je to vždy velká výzva.

Zároveň jste v letošním roce i v odborné porotě. Co by podle vás měla dobrá komedie obsahovat?

Dobrá komedie by měla pobavit diváky, ale to je samozřejmě málo. Pro mě je důležité, aby s sebou nesla také nějaké téma, něco, co vám dá prostor k přemýšlení o světě, ve kterém žijeme.

Jaký je váš názor na festival, který je zasvěcený výhradně komediím?

Já mám tenhle festival moc rád. Kdykoli jsme sem byli s divadlem pozvaní, měli jsme z toho velkou radost. Snad proto, že je komediální žánr často kritikou přehlížen. Líbí se mi také, jak je Grand – Festival smíchu nesmírně demokratický v tom, že oslovuje všechna státem zřízaná divadla. Již mnohokrát se zde ukázalo, že dobré komedie nevznikají jen v Praze nebo Brně. Je to zkrátka místo pro úžasné setkávání s kolegy z celé republiky a toho si velice cením.

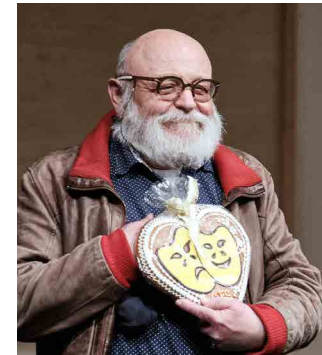
Co vás naposledy rozesmálo?

Nevím, a nejsem si jist, zda na tuhle otázku dokážu odpovědět. Každopádně se směju rád a den bez smíchu či bez úsměvu považuji za špatný a ztracený.

SaP

Festivaly jsou užitečný, říká ARNOŠT GOLDFLAM

Režisér, spisovatel a herec **ARNOŠT GOLDFLAM** navštívil pardubické divadlo v rámci GRAND Festivalu smíchu. Stal se patronem soutěžního představení pražského Činoherního klubu s názvem Ošklivec...

Jak se píše tvorba pro děti a jak pro dospělé?

Stejně. Víte, to je tak, že já su vlastně sám dětinský. Taky je to tím, že jsem ještě na starý kolena měl další děti, takže jsem z té dětinskosti nikdy nevyrostl. Když se narodily, bylo mi 54 a 60 let. Tak jsem si zaprvé řekl, že mají starého otce, a zadruhé, že na mě potřebují nějakou hezkou vzpomínku. Kdybych moc brzo natáhnul bačkory. Nikdy předtím jsem neměl

v úmyslu psát pro děti. Tak jsem začal psát pro svoje děti a napsal jsem knížku Tatínek není k zahazení. To mě moc bavilo, tak jsem psal dál. Moje děti už to dnes nečtou, to jen z laskavosti. Knížek pro děti jsem napsal deset. Vždy záleží na nápadu. Pro dospělé jsou to jiná témata, ale jinak je to stejné.

Co pro vás znamená Janáčkova akademie múzických umění?

To je moje, jak se říká, alma mater. V devadesátých letech jsem na JAMU začal i učit. Ve škole se ke mně chovali všichni velmi pěkně. Až na jednoho pana profesora. Ten mě, když jsem studoval, dokonce připravil o stipendium. Ale jinak byli všichni opravdu milí a hodní. Prožil jsem tam krásný roky. Při studiu jsem hrával malé role v divadle Husa na provázku, i když jsem studoval režii. Husa na provázku bylo divadlo mého srdce, tedy studiové a experimentální. Právě proto jsem taky potom nastoupil do HaDivadla, kde jsem strávil krásných osmnáct let. Při studiích jsem dělal taky asistenta v Městském divadle v Brně. Takže jsem si mohl vyzkoušet tradiční divadlo i to studiové. Mít takhle dva obory bylo moc dobré. Díky těmto zkušenostem jsem se pak při režirování dokázal na věci dívat i z toho hereckého pohledu. Hlavně umět vykomunikovat, co herec potřebuje.

Jak byste popsal vztah mezi hercem a režisérem?

Já beru herce jako partnera. Beru to tak, že pracujeme společně. Díky tomu, že jsem taky hrál, jsem si ověřil obě strany. Herec kolikrát může mít lepší nápad než režisér.

Napsal jste hodně her s ženskými rolemi...

Když jsem byl v Chebu na Festivalu jednoho herce, slavný režisér Jan Grossman mi tehdy řekl, že se mu moc líbilo moje monodrama Biletářka. Říkal mi, že moc dobře znám ženy a jejich přístupy. Odpověděl jsem, že neznám, a že právě proto pro ně píšu.

Je život jedna dlouhá tragikomédie?

Asi ano. Já bych řekl, že jsou to takové vlny. Ono se to tak střídá. Jednou se daří a člověk je v dobrém rozmaru, a někdy je na tom zase špatně. Ale musím říct, že když mi bylo smutno, dařilo se mi psát spíše ty veselý kusy. Asi jsem chtěl pobavit a potěšit sám sebe. Když jsem na tom byl dobře, psal jsem třeba texty kritizující společnost nebo nějaké vážné.

Co říkáte na GRAND Festival smíchu?

Každý festival je dobrý. Festivaly jsou skutečně užitečný. Všechno se to tak shromáždí a spojí. Obzvlášť když se dávají komedie. Lidi se společně zasmějí, a to je dobrý. Komedie ale nemůžeme hrát pořád, to by pak nebylo ono. Já mám rád, když jsou věci dvojlomné. Když se setkáváme s prvky komediálními, ale i vážnými. Když se to setkává všechno dohromady a je to všechno takové smíšené. Protože život už je takový.

AnŘ